

Boldog emlékezetű Virágh János atya, egykori tatai kapucinus szerzetes barátunk gyakran említette: „Tudod: az engedelmisség tartja meg az egyházat (majd mosolyogva folytatta) és az engedetlenség viszi előre”. Nem túlzok, ha azt állítom, ebben a mostani (ki)útkereső világban különösen is mély igazságot hordoz ez a gondolat, melyet evangélikus Útmutatónk június hónapra kiírt igéje is kiemel.

Tény, hogy az élet nem szűkölködik krízis-helyzetekben, hiszen az emberiség története krízisek és azok megoldásának sorozata. Amikor az ember szorító körülmények közé kerül – vagy abba önhibájából belecsúszik – akkor egy idő után döntenie kell. Döntés az is, ha nem adunk választ a kialakult helyzetre, hiszen az idő múlása így vagy úgy, de módosítja az életet, s a cselekvésünknek vagy nem-cselekvésünknek a sors-következményeit hordoznunk kell.

„Mit tegyek?”

Ismerős kérdés ez, amit gyakran felteszünk magunknak, amikor egy-egy jelenséggel, életseménnyel kapcsolatban „pro- és kontra”-érvek és érzések cikáznak bennünk. Az ember igyekszik kiszámítani a kiszámíthatatlan legalább közel-jövőt, de ez nem olyan egyszerű, hiszen a döntés meghozatalában információk sokasága formálja igen-ünket vagy nem-ünket.

Aktuális példa. Sok ember számára nem volt kérdés, hogy „oltakozzon” vagy sem, de bőven akadnak olyanok is, akik döntésüket még több **hiteles** információ alapján kívánják meghozni. „Lesörpörni a porondról” bármilyen vitában a másként-gondolkodókat alapvető hiba. A történelem számos alkalommal igazolta a bibliai igazságot: „*Jobb az Úrnak bízni, mint emberekben reménykedni.*” Zsolt 118,8

„Biztosra menni!”

Csalogató ez az emberi ígéret, de a teljes biztonság garanciáját a teremtmény nem, csak a **Teremtő** garantálhatja. Amit az ember csinál, abban mindig benne van a **hiba** lehetősége, s amit hibátlanak vél az ember, az más összefüggésben később komoly problémát okozhat. Így az embernek egy lehetősége van: törekednie kell a hiba lehetőségének minimalizálására!

Hogyan? Úgy, hogy a **természetellenes** folyamatos megkülönbözteti az „istenadta-természetestől”. Ez utóbbiban ugyanis benne van az „önjavítás” hosszútávú isteni kódja, míg az embertől jövő megoldásokban – amiket többnyire a rövidtávú optimizmus inspirál: „*Majd megoldjuk!*” – hemzsegek az időzített **gond-bombák**...

Magyarázkodni azt tudunk...

Bár mennyei „állampolgárok” is vagyunk, azért **földi** múlandó életünkben – mely befolyásolja örök életünket is – **földi** kihívásokra kell megfelelő **világi** választ adnunk. Elégé elkeserítő az a tény – legyen az „**klima-védelem**”, „**fenntartható növekedés**” vagy „**emberi jogok**”, csak néhányat említve – hogy **konferenciák, preambulumok, kommunikációk és nagyívű nyilatkozatok** végeláthatatlan sora formálódik politikusok ajkán a világ minden táján; szinte naponta; de végül a gyakorlatban – érdekes módon – nem a szépen hangzó ideológiák

valósulnak meg, hanem újra és újra a kiváltságos kevesek érdeke érvényesül, új-fent a többségi akarattal szemben.

Hol a hiba? Az Isten teremtettségében nem lehet, mert az hibátlan. Esetleg a Sátán az oka mindezért? Sok ember számára ez kielégítő választ ad, de ahogyan öregszem egyre inkább azt tapasztalom, hogy a „**magunk-teremtette démonokkal**” kell megküzdenünk... sőt, mindenkinek magának a **sajátjával**. Aki ezt az élethossziglan tartó **szellemi-, hitbeli-, intellektuális küzdelmet** hetykén, félvállról veszi, vagyis alábecsüli a **‘sors-energiákat’**, az számoljon azzal, hogy az élet itt-ott váratlanul felbukkanó „**kísértés-örvényei**” végzetes mélységbe szippanthatják.

„Ha Isten velünk...

...ki ellenünk? Énekeljük evangélikus himnuszunkban (ÉÉK 254). Költészettel-szótt, őszinte, szép és igaz hitvallásos megtapasztalásunk, hogy: „**Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk**” de „**Ha Ő velünk, ki ellenünk?**”... bizony csakis és egyedül „**Az Úr a mi oltalmunk.**”

Isten-adta legnagyobb ajándékunk: **emberi méltóságunk**, amit azért kaptunk Tőle, hogy egyszeri és megismételhetetlen sorsunkban tükröződjék „**Isten képére és hasonlatosságára teremtett**” voltunk.

Éppen ezért jól gondolja meg mindenki, hogy milyen **császár** vagy milyen **ideológia** előtt borul térdre! A hívő ember az „**antikrisztusok**” előtt nem hajt térdet, mert tudja, ha ezt megtenné, akkor ezzel végzetesen, eltörölhetetlenül magára venné a „**Fenedvad bélyegét**”.

A hívő ember útja

Aki Isten „**Krisztus-jelét**” szívébe/lelkébe „**égette**” a Szentlélek által, az emberi büszkeségének legnagyobb garanciáját választotta, s életprogramjává tette, hogy úgy egyedül, mint közösségben, csakis az Istent akarja imádni...

Ebben a „**hitben-járásban**” hozzuk meg döntéseinket, mérlegelve, hogy mit „**adjunk meg a császárnak**” – ahogyan Jézus URunk ajánlja – „**s, ‘miben ‘engedjünk’ inkább Istennek, mintsem az embereknek**”, ahogyan azt a zsoltáríró bölcs tanácsában élénk adja.

Engedni Istennek, megengedni (értsd: megbocsájtani) egymásnak csak akkor tudunk, ha elengedjük életünkben azt, ami kötöz és engedelmeskedünk annak, Aki nem csak (fel)old(oz), de **megoldása** is van emberlétünk minden gondjára... fm

Kedves Testvéreim!

Rövid pásztorlevéllel ugyan, de annál nagyobb örömmel jelentkezem a Testvéreknél, hogy pár szóban megosszam örömet újrainduló istentiszteleteinkkel kapcsolatban ill. beszámoljak néhány aktualitásról.

Vasárnapi – egyelőre még „maszkosan” – istentiszteleteinket fokozódó érdeklődésben megtartjuk. Sajnos a – Nika (Nikodémus Akadémia) elmúlt két szemesztere el-, kimaradt, *szeptembertől* azonban újra szeretnénk megtartani csütörtöki alkalmainkat, havi rendszerességgel – ahogyan korábban is – egy alkalmat Bajon is, reménység szerint a megszokott helyen. Mivel Nika-órák nem voltak, így záró Nika-pikniket sem tartunk most a templomkertben, de ezt egy „szemeszter-nyitó” Nika-piknikkel szeptemberben pótolni kívánjuk!

Jelentem, hogy nyári hittan táborunkat Széles Anikó presbiter-testvérünk szervezésében Isten kegyelmében bízva megtartjuk, melyre segítő testvérek jelentkezését várjuk. Előzetes felméréseink alapján a résztvevő gyermekek életkora lényegesen alacsonyabb (max. 7-8 évesek, tehát inkább óvodáskorúak) melynek ismeretében eddigi stratégiánkon módosítanunk kell, ezt át-, s megbeszélendő júniusban segítőinkkel közösen át kell gondolnunk.

Köszönve a Testvérek eddigi mindennemű támogatását, tartalmas nyári hónapokat kívánok!

Erős vár a mi Istenünk!

Fotó: Dobos János

Fotó: Dobos János

Nyári tábor

2021. július 5-7.

Kistemplomunkban

„Jézus tanít”

1. nap Jézus és a tanítványok.

2. nap Találkozások Jézussal.

3. nap Jézus beszédei (hasonlatok, példázatok)

Tudnivalók:

Shokásos háromnapos hittantáborunk foglalkozásai 9-16 óra között zajlanak. Érkezés: 8-9 óra között, utána játékos foglalkozások és tanulás – külön a kicsiknek és a nagyobbaknak. Délben étkezés (helyben) – ahogyan korábban is, az ételt rendeljük/hozzatjuk.

A tábor költségeinek fedezésére adományokat köszönettel elfogadunk!

Részvételi díj: családonként napi 1000 Ft.

Jelentkezés: Széles Anikónál

Rövid-hírek

Május 29-én délelőtt rendezték meg imáron a „felnőtt-korába” lépett – ez volt a 18. alkalom, a tavalyi a covid miatt elmaradt(!) – újra-indított „régihagyományos” Orbán-napi ünnepséget a Szőlősor utcában lévő Szent Orbán szobornál. A történelem érdekessége (fricskaja/fintora?), hogy itt Tatán az egykoron népi vallásosságot segítő május-végi katolikus alkalom megtartására az újraindulásnál éppen egy evangélikus lelkészt kértek fel. Ezt a szolgálatot mindig örömmel felvállaltam, mert ez egyrészt jele az ökumenikus gondolkodásnak is, másrészt teológiánkon egyháztörténész professzorunk Dr. Fabiny Tibor gyakran megemlítette, hogy az 1517-es lutheri reformáció előtti egyház történelme a mi lutheránus egyháztörténelmünk szerves része is. Így tehát a nyolc „városi” (latinul: urbanus) pápa közül az első, I. Urbanus, azaz I. Orbán pápa (222-230) is szervesen beletartozik a „wittenbergi katolikusok” – ahogyan kezdetben nevezték az „új hiten” lévő németi evangélikusokat – egyház-felfogásába.

Az idei ünnepséget – melyet Bencsik János országgyűlési képviselő és Michl József polgármester is megtisztelt jelenlétével – a fokozatosság elvét betartva szervezték, azaz az utána következő szokásos helyi borversenyre és borkóstolóra nem került még sor.

Szent Orbánról idén is dr. Varga András, a Humán és Ügyrendi Bizottság elnöke, a Körzet önkormányzati képviselője emlékezett meg ünnepi beszédében, mely egybe-csengett ApCsel 2,19,22 valamint 1 Pt 2,5 alapján tartott igehirdetése alapján gondolatával, hogy a közös ünneplés és a távlatokban gondolkodás megerősíthet hitünkben, hogy Isten minden nehézségünk ellenére szeret bennünket, valamint abban, hogy továbbra is szolgáljuk felebarátainkat, s munkálkodjunk örömmel annak a közösségnek a jólétéért, amibe belehelyezett minket itt Tatán a Gondviselő Isten.

Fotó: Frankom

Fotó: domokos attila

Május 28-án délelőtt Bakonycseryén megtartottuk covid-szünet utáni egyházmegyei közgyűlésünket, melyeknek szokásos munkaágazati beszámolót előzetesen megkaptuk, így azok felolvasására most nem került sor. Molnár István egyházmegyei felügyelő úr nyitotta meg az ülést, melynek igei szolgálatát Klimmentné Ferenczy Andrea esztergomi lelkész végezte. Majd Szarka István esperes úr levezetésében szavaztunk egyházmegyénket érintő ügyekben. Ezek után Bencze András székesfehérvári lelkész, püspök-helyettes a gyülekezet anyagi helyzetét alakító lelki háttérrel, Szarka István pedig az egyházi-gyülekezeti élet jelenét és jövőjét befolyásoló anyagi helyzetről tartott előadást. A háromórás (szünet-nélküli) alkalom egy templomkert gazdag szeretetvendégség – köszönjük a vendéglátó Gyülekezetnek(!) – és szokásos beszélgetés zárta.

Fotó: kedlecsik